

beulen bedachten om gloeiende ijzers en vuur in de nog geheel ontstoken wonden te brengen; zij hoopten hierdoor ten minste zijn standvastigheid te verminderen, of hem den dood aan te doen, en alzoo den anderen christenen vrees in te boezemen. Hun hoop werd echter teleurgesteld. Men zag tot groote verwondering van de toeschouwers, hoe het lichaam van den martelaar weder tot krachten kwam en hij het gebruik zijner ledematen herkreeg. Weinige dagen later werd Sanctus met zijn vriend Marturus, die niet minder smarten geleden had, naar het amphitheater gebracht, om den dieren te worden prijs gegeven. Men pleegde aan hen dezelfde wreedheden, die zij reeds hadden uitgestaan. Na een vreeselijke geeseling werden zij aan de woede der dieren overgeleverd, die hen het amphitheater rondsleurden. Op verlangen van het volk werden zij daarna nog op allerlei wijzen gefolterd. Eindelijk sloeg men voor hen op een gloeienden ijzeren stoel te plaatsen. De onverdragelijke lucht, die hun brandende lichamen van zich gaven, verre van de woede des volks te temperen, wekte die steeds meer op.

Men kon Sanctus geen andere woorden ontlokken, dan: „Ik ben een christen!” Nadat hij nog veel met Marturus geleden had, werden beiden geworgd.

Den grootsten indruk op de heidenen maakte het martelaarschap van een teedere jonkvrouw, een dienstmaagd, Blandina genaamd. „Zij was, — zegt de brief — van zulk een zwak lichaamsgestel, dat wij allen voor haar vreesden. De bewonderenswaardige vrouw was echter in staat om de verschillende beulen, die haar dag en nacht pijnigden, te trotseeren.”

Eindelijk verklaarden dezen zich overwonnen. Zij betreurden, dat alle hulpbronnen van hunne barbaarsche kunst waren uitgeput, en betuigden hun grootste verwondering, dat Blandina na alles wat zij geleden had, nog leefde. „Wij begrijpen er niets van — zeiden zij — slechts een enkele der folteringen, die wij hebben aangewend, was noodig om haar het leven te benemen.” Blandina putte echter nieuwe kracht uit de belijdenis haars geloofs: „Ik ben een christin” hetgeen zij meermalen uitriep.

Den dag, toen Sanctus en Marturus in het

amphitheater werden geworgd, werd Blandina aan een paal bevestigd om door de dieren verscheurd te worden. Geen dier echter raakte haar aan, zoodat men haar in de gevangenis terugbracht.

Spoedig daarna werd Blandina in het arena gebracht, te gelijk met een jongeling, eigenlijk nog slechts een kind van vijftien jaar, Ponticus genaamd, nadat men beiden de voorgaande dagen de ter dood bringing van de andere martelaars had doen bijwonen. Men wilde hen dwingen, om bij de afgoden te zweren; beiden echter weigerden. Het volk wilde, dat men hen aan alle mogelijke folteringen blootstelde. Men begon met Ponticus, die bemoedigd door Blandina, alle graden van het martelaarschap met standvastigheid doormaakte en met een roemvollen dood eindigde.

Blandina bleef alleen. Zij werd geëeseld, door de dieren vertreden, op een gloeienden stoel gezet, waarna zij in een net gerold, den woedenden stieren werd voorgeworpen, die haar geheel verpletterden. Ten laatste werd zij geworgd. De heidenen verwonderden zich zelfs over zooveel moed; zij beken- den, dat onder hen nooit een vrouw geweest was, die zulk een vreeselijke reeks van martelingen had doorgemaakt.”

N.

D.

GOD IS EEN VADER DER WEEZEN.

(Bij de plaat.)

Er zijn in de wereld duizenden bewijzen dat er Eén is, die alle dingen regeert en die zich ook in het bijzonder met de kleinste dingen van het dagelijksch leven bemoeit. Sommigen meenen, dat het tot oneer van den Almachtige zou zijn, wanneer deze zich met de levensomstandigheden van Zijne schepselen inliet. Het bestaan van een God, die werelden schiep en millioenen bollen door het luchtruim doet zweven, kan men tot op zekere hoogte nog aannemen, maar wat een ergernis voor den ongeloovige van onze dagen is, bestaat vooral hierin, dat de oude Bijbel en de ervaring leeren en bewijzen, dat diezelfde God, die de Schepper en Onderhouder is van al wat

bestaat, ook de haren des hoofds telt van den armsten bedelaar en dat er niets gewisser geschiedt dan het hoog bevel van Zijnen mond. Alle menschen, die een greintje gezond verstand bezitten, en wier hoogmoed niet tot dolzinnigheid is overgeslagen, stemmen toe, dat Gods voorzienigheid ook over de kleinste dingen in het leven gaat.

ondervindt dit meer en op duidelijker wijze dan juist zij, die hier op aarde met de grootste beproevingen en zorgen hebben te worstelen. De weduwe, die de huur niet kan betalen, ziet een kanarievogel haar venster binnenvliegen, vangt deze en de knecht van de freule, uit wier kooi de vogel is ontsnapt, staat reeds aan haar deur en

GOD IS EEN VADER DER WEEZEN.

Het is dezelfde God, die den steen bestiert, uit den slinger van David geworpen, en den pijl den weg wijst, die het hart van Achab treft, en de spin haar webbe doet weven in het hol, waar Mohammed zich verschuilt, en de hen den weg wijst naar de plaats, waar de hervormer Brentz zich voor zijn vijanden verscholen houdt. Het is de God, die wonderen doet. Niemand

vraagt beleefd om den lieveling van zijn meesteres terug te mogen ontvangen. De belooning, die zij ontvangt, is juist voldoende om te betalen wat zij schuldig is. De olie vloeit nog altijd uit de kruik en het meel valt uit het vat, dat door de arme weduwe dankzeggend aan den Heere God wordt gebruikt. De raven brengen ook nu nog brood en het manna valt nog altijd van

den hemel en de Mozessen worden nog steeds op de plaats neergelegd, waar de koningsdochters komen. Altijd wel in een anderen vorm en onder andere omstandigheden, maar het is dezelfde God. Zijn machtige arm beschermt de vromen.

In de vaderzorgen Gods hebben door alle tijden heen de ouderlooze kinderen mogen deelen. David was het tot troost te midden van zijn verlaten toestand, zoodat hij zichzelf als een mensch of een vogel die gejaagd werd beschouwde, maar toch vol geloof kon zingen: „Vader en moeder hebben mij verlaten, doch de Heere zal mij aannemen.”

Menige wees, die verlaten rondzwierf, heeft op bijzondere wijze ondervonden, dat de Heere God een Vader is van degenen, die hier op aarde den vader- en moedernaam niet meer kunnen uitspreken tot hunne eigene ouders.

God is een Vader der weezen. Dat ondervond de groote koninklijke dichter onder Israël. Dit hebben Herman Francke te Halle en Mr. George Müller te Bristol ondervonden, en hiervan mogen wij door Gods genade ook op Neerbosch getuigen.

Duizenden malen heeft de Heere God onze gebeden verhoord en hebben wij mogen zien, dat de almachtige God luistert naar het gebed van ons, zondige schepselen.

Aan allen kunnen wij verzekeren, dat wij de waarheid des Bijbels niet alleen proefondervindelijk in onzen geest hebben ervaren, maar ook hiervan dagelijks de bewijzen rondom ons zien.

Zeshonderd-dertig kinderen worden op Neerbosch in de weeshuizen gevoed en gekleed en van al het noodige voorzien, daarbuiten staat echter nog een groot getal zeer arme kinderen, allen heele weezen, kinderen, die zeer dringend noodig hebben, dat de christelijke liefde zich over hen ontferme. Onder biddend opzien tot den Heere God hebben wij besloten, om nogmaals de Weesinrichting op Neerbosch uit te breiden door een nieuw huis, waarin 100 kinderen kunnen gehuisvest worden met behulp van onze weesjongens, die als timmerlieden en metselaars hieraan zullen arbeiden, te bouwen.

Freule A. P. Mulert uit Velp heeft als eersten steen hiervoor duizend gulden gege-

ven; andere weezenvrienden en vriendinnen zonden ons ook reeds hunne gaven, waarvoor wij hen zeer hartelijk dank zeggen, terwijl wij van den Heere God bidden, dat Zijn onmisbare zegen op hen allen moge rusten. Toch is er nog menig steentje noodig, zal dit werk, dat minstens zestienduizend gulden kosten zal, voltooid kunnen worden.

Waarde lezer, denk eens even na, zou het geen voorrecht zijn, wanneer de Heere God u wilde gebruiken om een gave voor dit doel te zenden? Zie eens op het plaatje, misschien komt het u voor, dat het meisje, hierop afgebeeld, de hand naar u uitsteekt. Wanneer het u eenigszins moeite kost een kleine of grootere gave voor de weezen te zenden, doe het niet; maar weet wel, wanneer de dood wellicht spoedig komt, dat daarboven geen goud of zilver, muntbiljetten of bankpapier gevonden worden, maar wel ouderlooze kinderen, die gaarne ook daarboven hen willen danken, die hen hier op aarde den heilweg hebben gewezen.

N.

J. v. 't L.

HEMELKIJKERS.

Sinds jaren is men er op uit, om een taal te vinden, die over de geheele wereld gesproken kan worden en zoo de moeilijkheid van 't leeren van vreemde talen te doen verdwijnen. Die pogingen gelijken zeer op 't reiken met de handen naar den hemel om de wolken te grijpen. En toch, er is een taal, welker woorden over de gansche aarde gehoord en verstaan worden, de taal der hemelen, die Gods eer vertellen, de taal van het uitpansel, dat Zijner handen werk verkondigt.

Hoe lokt die sprake tot luisteren uit! Ook de ongeloovigste denker kan zijn oor niet sluiten voor deze verkondiging zijner eigene nietigheid en Gods grootheid. En Gods kinderen verkwikken zich avond aan avond aan de troostende en opbeurende toespraak der sterren.

Is het gezicht van den sterrenhemel reeds voor 't bloote oog aantrekkelijk en opwekkend, een beschouwing van dat ruim gebied met den kijker verschaft nog meer genot. 't Is daarom te begrijpen, dat in